

ning burde være vedtaget, med Tilslutning fra i det mindste tre Partiers Side, ikke er naaet. Det har Regeringen og Venstre ladet haant om. Er der noget, der vilde have skabt Ro om Banken, var det da ikke mindst, hvis Arbejderbefolkningen og dens Repræsentanter havde kunnet slutte sig til Forslaget; derigennem vilde en Række Kilder til nye Angreb være blevet stoppet. For at Landmandsbanken skal kunne blomstre, er der da i hvert Fald tre ufravigelige Betingelser — saaledes synes det mig. Den ene er, at Banken endelig faar en Direktion — den har jo to Direktører, men at den omsider faar *Manden*, ham, der virkelig skal gennemføre det, ham, der skal give det hele Relief, ham, som skal samle Tilliden om Banken. For det andet: Skal hele den Situation, som skabes herigennem, kunne føres til en lykkelig Udvikling, bliver det mere og mere nødvendigt, at der ogsaa i Nationalbankens Ledelse foretages en gennemgribende Ændring.

Endelig vil jeg for mit Vedkommende udtale, at det ogsaa synes mig, at man fra den højtærede Finansministers Side burde vise, henholdsvis have vist, personlig Resignation i denne Sag. Den højtærede Finansminister er et af de Medlemmer af Rigsdagen, som jeg personlig omfatter med den allerstørste Højagtelse. Han er en Mand, om hvem man ikke, saaledes som Holger Drachmann i sin Tid sagde om Thiers, kan sige, at han er „en Mand, der skrev de stores Historie“, men om hvem man i den allerbedste Betydning kan sige, at han har været en ypperlig Historieskriver. Der er ogsaa meget i den højtærede Ministers politiske Gerning, jeg sætter stor Pris paa. Bisp Nicolas i Henrik Ibsens „Kongsemnerne“ kommer, da man spørger ham, hvem der er den største Mand, til det Resultat, at det er den lykkeligste. Til den højtærede Minister vil jeg da gerne sige, at da ved den højtærede Statsministers Fødsel saa mange gode Feer gav ypperlige Gaver, stor Begavelse, Kundskabstørst, usvigelig Ret-sindighed, pletfri Hæderlighed og først og fremmest som største Gave den at kunne vække Sympati hos sine Medmennesker, da har der aabenbart været en ond Fe — som der jo næsten altid kommer ved saadanne Lejligheder —, som har givet ham den Gave, at han ikke skulde have en heldig Haand. Fornemmelsen heraf, tror jeg, er vokset stærkt under denne Sags skiftende Faser. Derfor synes det mig, at den højtærede Minister skulde være

gaaet, ikke fordi Socialdemokratiet ønskede det o heller ikke, fordi man fra konservativ Side har sagt, at vi for vort Vedkommende vilde ønske den bredeste Tilslutning og derfor kunde ønske, at man fra Venstres Side skulde bringe personlige Ofre, saaledes at denne Sag dermed kunde faa den bredest mulige Tilslutning — men fordi det, som jeg siger, er Tidens Krav, den store Forventning. Det er ikke alene, fordi der har været saa meget Uheld i denne Sag, men ogsaa, fordi man i mangt og meget ser et Udslag af en vis Nølerpolitik. Der maa og skal træffes en Kursændring i den økonomiske Politik herhjemme overfor den stadig stigende udenlandske Konkurrence for vore industrielle Erhverv, for at tage det over en Bank — jeg kunde godt videre bestemme det som vore Byerhverv. Men man har fra Regeringens Side eller fra den højtærede Finansministers Side netop stadig udsat og udsat denne Sag. Jeg har ofte haft et Indtryk, som jeg vil betegne ved at fortælle en lille Historie om en Mand, der kom op til Nordlandene og undrede sig over, at man der i de lange mørke Aftener sad stille og grundede. Hvad sidder I her og gør om Aftenen? spurgte han. Vi sidder og funderer! Naa, siger han saa, men naar I nu har fundet tilstrækkeligt, hvad gør I saa? Saa sidder vi bare! Jeg har det Indtryk, at Regeringen sidder bare. Det er dens handelspolitiske Indsats. Men jeg siger, at det netop i Sammenhæng med Landmandsbanken er af saa stor Vigtighed, at der paa dette Punkt kommer en afgørende Forandring, et afgørende Initiativ, at der sker noget, som altsaa kunde støtte netop de Erhvervsvirksomheder, der i saa høj Grad har søgt deres Kredit og Støtte i en Bank som Landmandsbanken, som hænger saa nøje sammen med denne Bank.

Som Følge af, at jeg ikke har Tro paa, at den Ordning, der nu skabes, er andet end en skrøbelig Ordning, idet der ikke er rakt den Haand fra alle Sider, som der burde rækkes, maa jeg beklage ikke at kunne følge mine Partifæller i at kunne stemme for dette Lovforslag. Jeg forstaaer udmærket godt, at mine Partifæller baade i Folketinget og her i Tinget stemmer for denne Lov; jeg nærer oven i Købet en vis Beundring for dem derfor. I det bekendte Digt „Kong Harald og Islændingen“ fortæller Islændingen, da han kommer tilbage, om alt det, han har faaet af Kong Svend, meget mere end det, Kong Harald vilde have givet ham. Jeg husker ikke, om det var en Ring eller en Hest, men noget me-